

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXX. évfolyam 10. szám

2020. október

„AMÍG FÖLD LESZ, NEM SZŰNIK MEG A VETÉS ÉS AZ ARATÁS” (1 MÓZ 8, 22)

Jó tudni minden évben, hogy nem egy gazdátlan, magára hagyott világban élünk. Erről beszél a Szentírás a fenti sorokban, pontosan a világhatalom okozó özönvíz lezárásaként. Isten biztosítja a címzetteket, hogy „*bár gonosz az ember szívének gondolata... Amíg föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.*” (1 Móz 8,22) Ez a válasz Noé hálaáldozatára, melyet a túlélésért mutatott be. Ebbe a szövetségbe tartozik bele a szivárvány föltűnése az égen, amelyet eső után sokszor megcsodálhatunk. Sokan úgy gondolják, hogy a mi emlékeztetésünkre van ott, pedig Isten kétszer is megerősíti, hogy „*Ha ott lesz az ív a felhőn, akkor visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlényvel, amely testben él a földön.*” (1 Móz. 9,12-17) Talán feledékeny lenne a világ Teremtője? Annyira nem, hogy hajlandó velünk együtt gondolkodni, egyrészt az események megfigyelésével, másrészt az Ő részéről a fenntartás és őrzés felelősségével.

Katasztrófákkal terhelt korunkban, amikor földrengések, szökőár, víz-, levegőszennyezés, terméketlenné váló földterületek, pusztító háborúk, világjárványok, hontalanná váló tömegek, emberi kapcsolatok felbomlása, a hirtelen technikai és informatikai robbanás keltenek

szorongást, jó tudni, hogy Isten emlékezik velünk kötött szövetségére. Ha végig nézünk az emberiség történelmében, sok válságos időszakot fedezhetünk fel. Méreteiben kisebbeket, de a globalizáció mostanra az egész világra kiterjesztette a kockázatokat. Lassan nincs a világnak olyan sarka, ahol ne lehetne erre gondolni.

Ezen a háttéren jó a szivárványra, mint Isten szövetségének jelére tekinteni. Amit más szövetségek is követtek: a sinai után Krisztus áldozata által új szövetség jött létre az emberért. (Zsid 8,6-13., 9,15-18., 10,14-17) Istennek drága az ellene lázadó, Őt megtagadó ember is. Nem zár ki senkit. Még azokról sem mond le, akik tévúton járva akarják bizonyítani a szövetséghez tartozásukat. Jézus Krisztus a Hegyi Beszédben sónak és világosságnak mondta a benne hívő tanítványokat. Akkor viszont az ebben a világban jelen lévő mai Krisztus által megváltottak élete, imádságai, magatartása is Istenre mutat. Így Istennek a világgal kötött szövetsége látható az új szövetség képviselőiben.

Ha korunk jelei, a természet vajúdása, a kereszténység alvása azt sugallja, hogy Isten elfeledkezett, alszik, vagy meggondolta magát, emlékeztessük magunkat a szövetségre, melyet Krisztusban megújított velünk. „*Ha késik is, bízzál benne, ő eljön.*” (Hab 2,3 Károli ford.) Hála, hogy ez évben is sok okunk van a hála Istenünk iránt. És nem annak ellenére, hanem azért is „*örvendezünk az Úrban, és vigadunk szabadító Istenünk-*

ben” (Hab 3.18.), mert Gondviselő Atyánk, Aki előtt hajunk szálai is ismertek (Lk 12,7).

Kiss Emil

NEM MONDTA

Nem mondta, hogy nem lesznek könnyeid,
nem mondta, hogy elkerül a bánat,
nem mondta, hogy nem ér veszteség,
nem szabott gátat a magánynak.

De azt igen, hogy a bajban megsegít,
hogy szenvedésed fordítja javadra,
hogy letörli fájó könnyeid,
és sohasem hagy magadra.

Nem ígérte, hogy nem lesz zord idő,
hogy nem támadnak viharos szelek,
de azt igen, hogy veled megy az úton,
megtart, a célba biztosan vezet.

Ferenczi Gyuláné

Vigasztaló, égi üzenet

A műtétet már hosszabb ideje halogatták. A státuszt megállapító orvos egy kérdést tett föl a műtétre vonatkozóan: „*Meg akar halni?*” A betegek ilyen kérdésre általában nagyon meglepődnek, esetleg igent mondanak, bár ezt teszik ritkábban. Tény, hogy a mi betegünk egyáltalán nem akart meghalni, de a műtéti kilátás is nyugtalanította. Az orvos mellett állt a beteg leánya és ő is bátorította édesanyját a műtét vállalására. Aztán íveket töltöttek ki, aláírták, és ezután következett a kemény pszichológiai próba, a műtét halasztgatása, sokszorosan módosított határidőkkel.

Egy fél év után egyszer csak órá került a sor, hivatalosan értesítette a kórház.

Vasárnap még elmentek a család tagjai

a gyülekezetbe. A műtéti készülődés a beteg és családtagjai körében feszültséggel, nyugtalansággal volt telve. Akkor érkezett a beteghez az égi üzenet, Zakariás 8, 4. „*Fognak még öregemberek és öregasszonyok üldögelni Jeruzsálem terein... magas kort érnek meg...*” A készülődő beteget a kapott ige teljesen megnyugtatta. Az Úr szava volt ez személyesen és közvetlenül neki. Az ismertetett körülmények közötti állapotban csakis így dolgozta föl a hívő ember az Isten igéjének olvasmányát.

Másnap nagy hittel, bizakodó reménységgel mentek férjével a budai Városmajor úti kórházba. Akkor már nem nyugtalanította a műtéti kockázat. A szívsebész – immár 12 éve rendszeresen – elkezdte személyes előkészületeit az órákig tartó műtéthez. A beteg a Mindenható Isten kegyelmes segítségével bízva feküdt a műtőasztalra, a sokféle eszköz, vezeték közé. Amikor eszmélt, a szíve már spontán működött.

Akkor még senki nem tudhatta, hogy a beteg állapota fokozatosan javulni fog.

Talán még a szókimondó orvos sem tudta ennek kedvező kilátásait, mert közölte, hogy ez csak a közvetlen életveszély elhárítása volt, nem a gyógyulás, legfeljebb hat, nyolc évvel hosszabbította meg a drága feleség életét. Ez a határidő Isten akaratából 19 évvel, a beteg 91-ik évéig hosszabbodott meg. Ennyi év alatt az Úr hatalma sokféle lelki-szellemi aprómunkára használta föl őt. Nemcsak üldögélve töltötte napjait, hanem önállóan vezette a háztartását, tisztán tartotta otthonát, és a szintén betegeskedő férjéről is gondoskodott. Ha bárki állt elé gondjaival, próbáival, benne mindig megértő testvérre talált. Imatársat, aki vele aggódott, de soha nem

félt, és soha nem esett kétségbe. Mindig nyugodt volt, mert tudta, hogy Isten kezében van minden napja.

Egy forró augusztusi napon a hívő közösség a férjet a „*Spurgeon-díjra*” méltatta, és azt Tahiban az egyház elnöksége ünnepélyesen adta át, késő délutánba nyúló, felejthetetlenül szép ünnepély keretében. Az együtt lévő család a szónoki emelvény mögött örömmel és találoán jegyezte meg az édesanyáról: „Egyszer ki kellene osztani a „*Spurgeon-né*” díjat is.”

A fődíj azonban még ennél is több lesz. Mindketten hisznek abban, hogy az nem kevesebb, mint az „*életnek koszorúja*”.

Szebeni Olivér

Köszönöm Istenem

Hogy szent szíved bús könnyeimre még mindig figyel,
s áldott szavad hangzik még felém...
Hogy utamon nem hagysz magamra,
nem ölsz meg, mint halálra méltót,
de megtapostad ama régi kígyót,
mely tönkretette emberéletünk...
Hogy szívemben van égő vágó utánad,
hogy mindent, mindent megtalálok nálad,
mire szükségem van...

Dénes Ferenc

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Kórház misszió

Augusztus 10. van. Holnap lesz a hónap második keddeje, este pedig a szokásos Bibliaóra lenne az Erzsébet kh. Krízis Intervenciós Osztályán. Lene...

Mert a vírus még mindig itt van velünk.

Ma délelőtt összeszedtem az itthon található missziós füzeteket – amiket máskor személyesen vinnénk – és elmentem a kórházba.

A portás kérdő tekintetére válaszul mondtam, hogy a Kórház Missziótól vagyok. Füzeteket hoztam a Krízis Osztályra, amiket ott hagyok, majd utána távozom is... Beengedett. A folyosón csend volt, a dohányzóasztalok pedig üresen álltak.

Mindegyikre tudtam rakni a nálam lévő füzetekből: *Mai Ige; Erő, ami nem fogy el; Bántalmaztak? Amiért érdemes keresztyénnek lenni*, stb...

Amikor épp az utolsó asztalra pakoltam, megállt mellettem egy beteg. Az egyik füzetet kézbe véve megkérdezte: mi ez? Majd elkezdett belenézni. Mondtam, hogy Bibliaórákat szoktunk itt tartani, de most...

A füzeteket pedig bátorításul hoztuk. Áldott legyen Isten, hogy lehetőség van ilyen fajta irodalom nyilvános elhelyezésére!

Ha valakinek a hónap során eszébe jut, kérem, imádkozzon velem együtt, hogy az otthagyt anyag találjon egyeseknél nyitott szívre.

Bukovszkyné Viola

Gyermekebemutató

Szeptemberben gyülekezetünk ifjú szülőpárjai a lelkipásztor/presbiter testvér hálaadással álltak Isten elé gyermekükért, életének formálását, oltalmazását kérték.

2020. szeptember 6-án Boros Dávid lelkipásztor bemutatta Oláh Márk és Székely Bernadett, Oláh Hanna

Bernadett gyermekét az alábbi igei üzenettel: Galata 2:20 *”Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve:*

Fotó: Szilágyi Anna

többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

2020. szeptember 13-án Boros Dávid lelkipásztor be-

Fotó: Szilágyi Anna

mutatta Kántor Kornél és Szabó Debóra, Kántor Flóra Eliza nevű gyermekét az alábbi igei üzenettel: Ézs. 42:1-3. „Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmel ajándékoztam meg.”

2020. szeptember 20-án Boros Dávid lelkipásztor bemutatta Erdei János és Sziklás Csilla, Erdei-Sziklás Boróka nevű gyermekét az alábbi igei üzenettel:

Fotó: Szilágyi Anna

Zsolt 34:9 *„Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül,,*

2020. szeptember 27-én Kántor Tamás presbiter bemutatta Borzási Dániel és Lisztes Laura, Borzási Anna nevű

gyermekét az alábbi igei üzenettel: Példabeszédek 27:17 *„Miképpen egyik vassal a másikat élesítik, aképpen az ember élesíti az ő barátjának orcáját.”*

Megszületett

2020. szeptember 24-én megszületett Boros Dávid és Kübler Ágota, Boros Panni Bodza nevű gyermeke. Isten áldását kívánjuk a család minden tagjára!

Szerkesztő

Tolulnak csőstül az emlékek

Gyerekkoromra visszagondolva tömegével jönnek elő azok az élmé-

nyek, amik Magyar Gyuszi bácsihoz, a Magyar családhoz kapcsolnak. Kényszeresen törekednék teljes leltárra, hogy semmi ne maradjon ki a felsorolásból.

Ez persze több okból is lehetetlen, ezért inkább csak néhány számomra meghatározó emlékképet vilantok fel. Ha bárki más írná ezt az emlékezést, nyilván

más eseményeket említene. Mégis azt hiszem, a végső kicsengés nem sokban különbözne.

- A gyermek

Mélyen megmaradt bennem a figyelmesség és tisztelet, ahogy Gyuszi bácsi a szüleit, a velünk is mindig nagyon kedves Juliska nénit és Józsi bácsit szerette. Hogy mitől volt olyan kívánatos a hangulat Józsi bácsiék Kis Stáció utcai földszintes házában, hogy mindig szerettem ott időzni? Erre a kérdésre nem tudom a választ, de azt fel tudom idézni, hogy egy nyitott Biblia állandó kelte volt annak a békés otthonnak.

- A barát

Édesapámmal való bizalmas barátságunk megkérdőjelezhetetlen jele volt a közösen megvásárolt telekre épített két kis hétvégi ház Tahiban, ami összekötötte családjainkat. Ebből aztán megszámlálhatatlan közös feladat, kaland, munka, kirándulás és vidámság fakadt úgy, hogy a közelség okozta súrlódásokat sikerült jelentéktelen szinten tartani. Őszinte-

ség és önzetlenség jellemezte ezt a barátságot.

Egy forró nyári nap délelőttje megmutatta nekem Gyuszi bácsi értékrendjének egyik fontos elemét. Amikor normálisan a felnőttek dolgoztak, mi pedig fociztunk, Gyuszi bácsi összegyűjtött bennünket egy erdőszéli árnyékos helyre, és elővette valamelyik bibliai történetet, hogy arról beszélgessünk. Nem mindennapos, de nem is példa nélküli eset volt ez, mégis értetlenkedtem, hogy miért térünk el a szokásos napirendtől. Fogalmam sincs már, hogy mi volt a beszélgetés lényege, de az megmaradt bennem, hogy ennek az embernek valamiért fontos a körülötte lévő gyerekek lelki növekedése. Valószínűleg hasonlókat mesélhetnének gyülekezetünk tagjai közül azok, akiknek gyermek bibliaköri vagy ifjúsági vezetője volt.

Gyuszi bácsi aztán édesapám halála után is sok esetben hűséges barátunk bizonyult nagyon is gyakorlati módon.

- A gyülekezetvezető

Nagyon erőteljes a példa, amit gyülekezetünk vezetőjeként bemutatott. Azzal, ahogyan fáradhatatlanul elől járt sokféle szolgálatban, vagy éppen több esetben magával vitt engem időseket látogatni, úrvacsorát vinni, meg ahogy mindig a békességet kereste. Nem emlékszem semmi olyasmire, hogy bárkire is rosszat mondott volna.

- Az apa

Többször voltam tanúja, ahogy Elzi és Gyuszi, a család gyermekei izgalommal várták haza édesapjukat – különösen a hónap elején. Az volt

ugyanis Gyuszi bácsi szokása, hogy munkából hazafelé, a Práter vagy később a Szentkirályi utcai lakás felé menet fizetésnapon mindig útba ejtette az édességboltot, ahol finom csemegékkel tömött csomagot készített a gyerekeknek, akik jól ismerték ezt a kivételes, kiszámítható családi hagyományt, és nem is kellett csalódnium. Néha nekem is jutott a csomagból.

Emellett határozott szigorúság is jelen volt a gyermeknevelésben. Nem véletlen, hogy amikor Gyuszival egy súlyos agyrázkódással járó balesete után együtt próbáltunk kijutni az erdőből Tahiban, azt százszor megkérdezte ugyan, hogy hol van és mi történt vele, azt viszont egyértelműen kérte, hogy a táborba menjünk először mosakodni, mert ha apukája meglátja ilyen sárosan, akkor nagyon ki fog kapni.

Nem tudok szabadulni képzeletem játékatól, a gondolattól: mennyire különös, hogy Isten éppen olyan szokatlan sorrendben vitte el őket, úgy sokasította velük az örökkévalóságot, hogy megisméltódtak az egykori fizetésnapos várakozás élménye. Hogy talán Gyuszi és Elzi hasonlóan felfokozott, remegő izgalommal várhatták haza apukájukat ott fenn, örök otthonukban, Mennyei Édesapjukkal együtt. Bárhogy történt is, nekik a legjobb most már, ha újra együtt lehetnek Teremtőjükkel.

Hogy végre megérkezett, akit hazavártak. Nagy öröm van hát odafent! Nekünk pedig marad a hálaadás, a példakövetés felelőssége.

Persze annál, ahogy én képes vagyok emlékezni testvérünkre, mennyivel fontosabb az, ahogyan az

Örökkévaló emlékszik. Amire emlékezik és amire nem.

Hadd zárjam néhány erről szóló igével Gyuszi bácsira való visszagondolásomat:

„Az az ígéret pedig, amelyet ő maga ígért nekünk, az örök élet.” 1János 2:25

„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknél.” Jakab 1:12

„Imádságaid és alamizsnáid feljutottak az Isten elé, és ő emlékezik azokra.” Cselekedetek 10:4b

„Örökké emlékezik szövetségére, ezer nemzedéken át is az adott szavára,” 1Krónikák 16:15

„Én, én vagyok az, aki eltörlöm mégis álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.” Ézsaiás 43:25

Kántor Tamás

Innen – onnan

Az esti iskolában, ahol tanítok, nemrégiben elkövettem a "megbocsáthatatlant". Házi feladatot adtam az osztályomnak! Egész pontosan azzal bíztam meg őket, hogy a következő hét folyamán menjenek oda valakihez, akit szeretnek, és mondják meg ezt neki. Olyasvalakit válasszanak, aki még sohasem hallotta tőlük ezeket a szavakat, vagy ha mégis, akkor már nagyon régen.

Ez így nem hangzik nagyon nehéznek, amíg nem tisztázzuk, hogy tanulóim túlnyomó része elmúlt harmincöt, és abba a nemzedékbe tartoznak, amelynek tagjaiba azt sulykolják bele, hogy az érzések

kifejezése férfihoz méltatlan kifejezés. Így aztán egyesek számára rettentően kemény erőpróbát jelentett a dolog. A következő óra elején megkérdeztem, van-e kedve valakinek elmondani, mi történt, amikor végrehajtotta a feladatot. Eléggé haragudtam magára, Dennis kezdett bele, miután mind a száznegyvenöt centijével kihúzta magát, amikor megkaptuk a házi feladatot. De hazafelé megszólalt a lelkiismeretem. A szememre vetette, hogy pontosan tudom, kinek kellene vallomást tennem. Tudja, öt évvel ezelőtt csúnyán összekülönböztünk apámmal, s azóta nem békültünk ki igazán. Kerültük egymást, jóformán csak karácsonykor és más elmaradhatatlan családi ünnepeken találkoztunk, de még olyankor is alig váltottunk egy - két szót. Így hát kedden, mire kiszálltam a kocsiból, már meg is győztem magamat, hogy felkeresem az apámat, és megmondom neki, hogy szeretem. Szinte hihetetlen – folytatta a férfi –, de már a pusztá elhatározástól mintha nagy kő esett volna le a szívemről. Otthon berohantam a házba, a feleségemhez.

Amikor meghallotta, mire készülök, átölelt és házasságkötésünk óta először láttam sírni.

Másnap reggel magamtól ébredtem. Alig tudtam aludni az izgalomtól. A szokottnál előbb mentem be a munkahelyemre, és két óra alatt többet végeztem, mint az egész megelőző napon. Majd felhívtam apámat, hogy benézhetnék-e hozzájuk munka után. Mikor felvette a telefont, egyszerűen megkérdeztem: Apa, beugorhatnék ma délután? Mondanom kell neked valamit. Igen? Na és mit? morogta, mire biztosítottam, hogy nem tart sokáig, így végül beleegyezett. Fél hatkor csöngettem be a szüleimhez, apa nyitott ajtót. Nem vesztegettem az időt, belép-

tem és rögtön így szóltam: Azért jöttem, hogy megmondjam: Szeretlek apa! Apám arca mintha átalakult volna. Vonásai a szemem láttára lágyultak meg, ráncai szinte kisimultak, és eleredt a könnye. Felém nyújtotta a karját, átölelt, és így válaszolt: Én is szeretlek fiam, de soha nem voltam képes megmondani.

Nem akartam megtörni a pillanat varázsát, mozdulatlanra dermedtem. Anyám jött oda könnyes szemmel. Csak intettem és egy puszit dobtam neki. Még egy kicsit átölelve tartottuk egymást apámmal, aztán elmentem.

Hosszú ideje nem éreztem ilyen csodálatosan magam, de nem ezért álltam fel most. Két nappal látogatásom után apám, aki régóta szívbetegségben szenved, de nem árulta el nekem, szívrohamot kapott és a kórházban kötött ki. Azóta eszméletlen, nem tudom, életben marad-e.

Csak azt szeretném mondani mindenkinek: Sose halogassák azt, amit meg kell tenniük! Használják ki az időt, és tegyék meg most azt, amit kell!

Közreadta: Husztáné Anni

Gondolatok

- "Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli." (Zsoltár 37:23)
- A kereszt az a hajógerenda, amelyen az élet hajótöröttjei a földi lét hullámverésén át a mennyei partra menekülhetnek. (Spurgeon)
- "Ne fáradjunk bele a jó cselekvésébe. A megfelelő időben áldást aratunk, ha nem adjuk fel." (Galata 6:9)

- A boldogság nem az, hogy mindeged megvan. A boldogság az, hogy örülni tudsz annak, amid van.
- Az embert a jó, vagy rossz cselekedetei minősítik, nem pedig a testi ereje. Aki segít a közösségnek, az bebizonyítja értékét. (John Bul Dan)
- Nem lehet mindig a felhőkön trónolni, glóriával. Az igazi nagyság arról ismerszik meg, hogy minden helyzetben természetes. Az emberekhez nem leereszkedik, hanem odahajlik. (Jókai Anna)
- Létezik egy megfoghatatlan ajándék, mely többet ér, mint bármi, amit a kezünkbe foghatunk. Ezt nevezem önmagunk oda ajándékozásának, vagy jelenlétünk ajándékának. (Gary Chapman)
- Isten szolgálatából nem lehet nyugdíjba menni! (Gyökössy Endre)

Közreadta: H. A.

Gyerekszáj

A kétéves kis unoka kegyéért mindkét nagyszülő versengett, ő azonban csak a nagypapának engedte meg, hogy hintáztassa. Az önfeledt hintázás közben azonban egyszer csak váratlanul elkomorult, és lehajtotta a fejét. Mi a baj? Kérdezte a nagypapa. Szégyellem magamat, érkezett a válasz. Az empatikus nagyszülő ráérezve a hirtelen hangulatváltozás okára, tovább tudakozódott: Akkor a mama is hintáztathat?

Néma, büntudatos fő bólintás volt a válasz, s azzal a kis szobát beragyogta a szeretet derűje, tiszta fénye.

Gyülekezetünk betegei

Almádiné Tóth Kata- Sebők Györgyné
lin
 Ádány Vince és neje Stubnya Tiborné
 Hetzke József és neje Szabó Mária
 Huszta Tibor és neje Szikszai Lajosné
 Juhász Gyuláné Szűcs Borbála
 Kovács László és neje Tóth Mihály (és lánya Mirella)
 Németh Györgyné Verik Lajosné
 Puskás Zoltán és neje Vékony Józsefné
 Ráduly Emil és neje Vida Sándorné
 Rumbold Gyula

"Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk." (Zsid. 4:16)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál megtalálható.

**Budapest József Utcai
Baptista Gyülekezet**

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

**„Folyóirat” rovatban is olvasható
újságunk!**

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

du. nincs istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliára

Mindenkit szeretettel várunk!

**Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja
missziós szolgálatokra felszabadítva**